

Arrest

**nr. 352 090 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2026 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 maart 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2023 dient verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 augustus 2023 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 302 075 van 22 februari 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 24 maart 2026 wordt tevens aan verzoeker en verzoekster, die eveneens verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten met nrs. 302 076 en 302 077 van 22 februari 2024 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.3. Op 16 juli 2024 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 24 maart 2026 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 april 2026. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2024 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.02.2025, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door K. A. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur d.d. 09.03.2026)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

(...)"

1.4. Op 24 maart 2026 wordt tevens aan verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 14 april 2026.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

(...)

De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum

Motivatatie art. 74/13

1. Gezins- en familieleden: de beslissing geldt eveneens voor de echtgenote. Betrokkenen hebben altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen.

3. Gezondheidstoestand: besproken medisch advies d.d. 09.03.2026

*Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort met een geldig visum

Motivatatie art. 74/13

1. Gezins- en familieleden: de beslissing geldt eveneens voor de echtgenoot. Betrokkenen hebben altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen

3. Gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald

*Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen citeren artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en laten het volgende gelden:

“Het leven van eerste verzoeker is in gevaar, omdat er in Pakistan geen adequate behandeling voor hem als Ahmadiyya moslim bestaat: 3x per week gedurende 4 uur nierdialyse, dagelijks verschillende medicijnen en extra medicijn en vitaminepreparaat bij de dialyse.

In het medisch advies van de arts-adviseur, waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, wordt er in hoofdorde verwezen naar het de MedCOI-databank.

De gegevens uit de databank vermelden louter ‘available’ bij de door verweerster ingegeven zoektermen.

Verweerster verwijst verder naar de volgende ondersteuning in de medische zorg in Pakistan:

- Het Sehat Sahulat programma;
- Private ziekteverzekeringen;
- Het Zakat-fonds;
- De JDC Foundation Pakistan, de Rehman Foundation en The Kidney Center.

Echter, de essentie is net waar in de hele uiteenzetting van verweerster niets over gesteld wordt, met name de effectieve toegankelijkheid tot de medische zorg voor religieuze minderheden.

Zoals reeds vermeld in de feitelijke uiteenzetting behoren verzoekers tot de Ahmadiyya moslimgemeenschap, de kleinste minderheid in Pakistan. Overal ter wereld is het gekend dat het voor Ahmadi's moeilijk is om te leven in Pakistan.

In Pakistan bestaat er, zoals verweerster heeft aangehaald, effectief een medische kaart waarmee men tegen lage kosten behandeld kan worden. Maar Ahmadi's krijgen deze kaart niet vanwege hun geloof. Het geloof kan eenvoudig gecontroleerd worden in Pakistan: op de identiteitskaart staat vermeld of iemand Ahmadi is.

Ahmadi's worden ook in het openbaar leven openlijk uitgesloten. Op veel plaatsen, zoals winkels of ziekenhuizen, is vermeld dat Ahmadi's er niet welkom zijn.

De problematiek is reeds heel dicht in de familie gekomen: de broer van eerste verzoeker had een eigen winkel, maar hij moest vanwege vervolging zijn huis en bedrijf verlaten en naar Europa vluchten. In Pakistan was hij zelfs het slachtoffer geworden van een moordaanslag en zijn hele familie werd zwaar mishandeld.

De toegankelijkheid van de zorg is voor verzoekers dus niet meer dan een theoretisch concept.

De MedCOI-database gaat uit van zorg voor de meer gegoede bevolking uit de ‘juiste’ families met de ‘juiste’ geloofsovertuiging.

De Pakistaanse samenleving is echter oneindig meer ingewikkeld.

Verzoeker weet niet of de onderliggende documenten die geleid hebben tot het MedCOI rapport in het administratief dossier steken en of verweerster iets over de reële toegankelijkheid voor minderheden onderzocht heeft. Verzoeker kan in elk geval niets doen met een algemene vage print met de loutere vermelding ‘available’.

De rechtspraak stelt dat wanneer de onderliggende MedCOI-stukken ontbreken of niet controleerbaar zijn, de materiële motiveringsplicht geschonden is omdat noch verzoeker, noch de Raad de juistheid en draagwijdte van de bron kunnen toetsen (respectievelijk RvV 29 januari 2015, nr. 137.593 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.252).

De rechtspraak vereist dat niet alleen de loutere aanwezigheid van diensten wordt aangetoond, maar ook de reële mogelijkheid voor de betrokkene om de noodzakelijke onderzoeken en opvolging te krijgen; louter verwijzen naar algemene info over ziekenhuizen of diensten volstaat niet.

Het voorgaande klemmt des te meer gezien verzoeker lijdt aan een heel ernstige en terminale aandoening, zodat de onderzoeks- en motiveringsplicht van verweerster ook navenant verzwaard wordt.

Een loutere verwijzing naar theoretische beschikbaarheid volstaat niet.

De Raad heeft voorheen gelijkaardige beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken gebaseerd op dergelijke algemene en vage motiveringen terecht vernietigd:

(...)

Samengevat:

- het louter verwijzen naar het nationaal beleidsplan voor de ontwikkeling van de gezondheidszorg (2015-2024) is onvoldoende om vast te stellen dat de medische zorgen toegankelijk zouden zijn voor verzoeker, aangezien het document enkel een beleidsstrategie bevat en geen concrete elementen;
- hetzelfde argument geldt voor de verwijzing naar de Europese initiatieven ten voordele van de, in casu, Guinese gezondheidssector;
- daarnaast stel de Raad vast dat de website ‘Social Security Online’ meldt dat enkel formeel betaalde werknemers onder de publieke ziekteverzekering vallen en dat er een wachtperiode is om ingeschreven te worden;
- de rechter herinnert er aan dat beide partijen in het kader van art. 9ter een gedeelde bewijslast hebben en het niet uitsluitend aan de verzoeker is om bewijs aan te brengen. Om bovenstaande redenen besluit de Raad dat de weigering tot verlenging onvoldoende werd gemotiveerd en besluit ze om de beslissing te vernietigen.

(RvV 20 februari 2024, 301 872)

De motivering over de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst moet afdoende zijn (RvV 19 februari 2009, T Vreemd. 2009, 332).

Het is duidelijk dat een algemene verwijzing naar een louter database print met de vermelding 'available', zonder rekening te houden met de de facto uitsluiting van religieuze minderheden, de toetsing van de afdoende motivering niet doorstaat.

Tenslotte komt daarbovenop nog de vraag of eerste verzoeker wel een terugreis aan zou kunnen. In principe is reizen wel mogelijk, maar met dien verstande dat eerste verzoeker wel om de twee dagen vier uur aan een nierdialysemachine moet liggen.

Verzoekers zien niet in hoe het praktisch te regelen valt dat eerste verzoeker quasi meteen van het ziekenhuis in Sint-Truiden een vlucht dient te nemen richting Pakistan, met een gemiddelde vliegduur van 14 uur, om daar binnen de twee dagen al een aan nieuwe nierdialysemachine gelegd te worden.

Het is illusoir te denken dat eerste verzoeker daar als teruggestuurde, zonder enige bron van inkomsten, in de publieke zorg plots voorrang zou krijgen, of überhaupt ooit een (werkende) nierdialysemachine te zien zou krijgen.

Een toekomstgerichte, individuele beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende situatie is vereist, niet louter een abstracte verwijzing naar theoretische zorgmogelijkheden.

De materiële motiveringsplicht vereist eveneens dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

De beslissing van verweerster werd dan ook niet correct en afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

2.1.2. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Aan verzoekers werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoekers op vandaag niet (langer) in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

Verweerster rept in de bestreden beslissing met geen woord over de leef- en gezinssituatie van verzoekers.

Verzoekers werden niet gehoord en hebben hun persoonlijke situatie niet kunnen uiteenzetten aan verweerster. Er wordt enkel gesteld dat verzoekers een visum kunnen aanvragen om een familiaal bezoek te brengen en dat ze geen minderjarige kinderen meer hebben.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt nochtans:

"(...)"

Deze situatie is duidelijk:

- hoewel eerste en tweede verzoekers nog relatief jong zijn, hebben ze beiden een heel slechte gezondheid (cf. stuk 3 en 4);

- verzoekers wonen in bij hun meerderjarige zoon te Sint-Truiden. Deze zoon fungeert de facto als de mantelzorger van zijn beide ouders:

o tweede verzoekster heeft grote moeite met lopen en haar zicht is sterk verminderd;

o eerste verzoeker moet om de twee dagen naar het ziekenhuis gebracht worden.

De zoon moet verzoekers dan ook dagdagelijks helpen op alle vlak. Zonder zijn hulp zijn verzoekers een vogel voor de kat.

De thuissituatie van verzoekers werd door verweerster niet onderzocht. Verweerster heeft haar onderzoeks- en motiveringsplicht dan ook niet nageleefd."

2.2. Verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 en art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij de lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat ze daarin niet enkel inhoudelijk kritiek levert, maar dat ze er ook in slaagt de motieven vevat in de in case bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. RvS 1994, z.p.) Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij naast de schending van de formele motiveringsplicht tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht is evenwel niet mogelijk, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd 20.12.2001). Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending

van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“(…)”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Pakistan behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

In de bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar het advies van de arts-adviseur van 9/3/2026, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, het volgende overwogen:

“(…)”

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 9/3/2026 blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Pakistan is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de arts-adviseur dd. 9/3/2026, dat geacht wordt deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

“(…)” (RvV nr. 109.933 dd. 17.09.2013)

“(…)” (RvV nr. 41 432 van 7 april 2010)

En ook:

“(…)” (RvV nr. 120 673 van 14 maart 2014; zie ook RvV nr. 124.312 van 21 mei 2014)

Een eenvoudige lezing van het medisch advies leert dat hierin uitgebreid wordt ingegaan op de ingeroepen gezondheidsproblemen. De gezondheidstoestand van verzoekster wordt geschetst, op basis van de voorgelegde medische stukken. Er wordt vastgesteld dat deze medische zorgen voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. De arts-adviseur heeft ook toegelicht op basis van welke vaststellingen zij tot dit besluit is gekomen, met verwijzing naar de gebruikte bronnen. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen haar niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker is een 58-jarige man met onder andere terminaal nierlijden en diabetes mellitus.

Op 9/3/2026 gaf de arts-adviseur zijn advies:

“(…)”

De arts-adviseur is van oordeel dat de pathologie bij verzoekster, indien niet adequaat opgevolgd en behandeld, een medische problematiek kan zijn die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling maar dat in casu opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, zodat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De arts-adviseur heeft voorts in het advies geoordeeld dat de nodige zorgen en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoeker in Pakistan. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur ook het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in Pakistan is, is nagegaan.

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid¹ van de noodzakelijke medische behandeling in Pakistan werd nagegaan.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.

Zo is de genomen medicatie beschikbaar, medicatie die niet beschikbaar is, zijn de alternatieven opgesomd door de arts-adviseur alsook is de opvolging door nefroloog met mogelijkheid tot niertransplantatie, endocrinoloog, oftalmoloog, cardioloog en pneumoloog mogelijk.

Uit dit advies, dat steunt op objectieve en internationaal erkende informatiebronnen, waaronder de MedCOI-databank, blijkt dat de noodzakelijke medische zorgen in Pakistan beschikbaar zijn. Meer bepaald gaat het om hemodialyse, nefrologische opvolging, alsook de vereiste medicamenteuze behandeling.

De enkele omstandigheid dat in de MedCOI-databank de beschikbaarheid als "available" wordt aangeduid, impliceert dat deze zorgen effectief bestaan en kunnen worden verstrekt in het land van herkomst.

Verwerende partij wijst erop dat de beschikbaarheid van medische zorgen in Pakistan gepaard gaat met diverse mechanismen die de toegang tot deze zorgen faciliteren, waaronder:

- het nationale Sehat Sahulat-programma, dat voorziet in gesubsidieerde gezondheidszorg voor gerechtigden;*
- private ziekteverzekeringen;*
- liefdadigheidsfondsen zoals het Zakat-systeem;*
- NGO's en instellingen zoals JDC Foundation Pakistan, Rehman Foundation en The Kidney Center, die specifiek instaan voor de ondersteuning van dialysepatiënten.*

Deze elementen tonen aan dat er in Pakistan een reëel netwerk van publieke en private actoren bestaat die de toegang tot levensnoodzakelijke zorg verzekeren, ook voor personen met beperkte financiële middelen.

Verzoekers stellen dat zij als Ahmadiyya-moslims systematisch worden uitgesloten van toegang tot gezondheidszorg en sociale steunmechanismen.

Verwerende partij wenst hieromtrent te benadrukken dat de louter algemene verwijzing naar de situatie van Ahmadi's in Pakistan onvoldoende is om een individuele, reële en actuele onmogelijkheid tot toegang tot medische zorgen aan te tonen.

Hoewel niet wordt betwist dat Ahmadi's in Pakistan kunnen worden geconfronteerd met maatschappelijke discriminatie, dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen concrete elementen voorleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk en effectief zouden worden uitgesloten van medische zorgverstrekking, noch dat ziekenhuizen of medische instellingen systematisch weigeren om Ahmadi patiënten te behandelen.

De toegang tot medische zorg is in Pakistan niet afhankelijk van religieuze registratie bij medische instellingen, maar van de beschikbaarheid van zorg en de mogelijkheid tot beroep op publieke of private financieringsmechanismen.

Het argument dat de religieuze overtuiging zichtbaar zou zijn op identiteitsdocumenten, volstaat op zich niet om te besluiten tot een systematische uitsluiting van medische zorgen, bij gebreke aan concrete en verifieerbare elementen die dergelijke praktijk in de gezondheidszorg aantonen.

Verwerende partij benadrukt dat de beoordeling in het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet een individuele beoordeling vereist van de concrete toegankelijkheid van zorg voor verzoeker.

In casu blijkt niet dat verzoeker heeft aangetoond dat hij, gelet op zijn persoonlijke situatie, geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de noodzakelijke dialysebehandeling of medicatie in Pakistan, hetzij via publieke systemen, hetzij via private of humanitaire kanalen.

Uw Raad heeft reeds in het arrest 302.075 beslist dat:

"(...)"

Verzoekers voeren aan dat het praktisch onmogelijk zou zijn om de medische behandeling na terugkeer zonder onderbreking verder te zetten, gelet op de nood aan frequente dialyse en de duur van een internationale vlucht.

Verwerende partij benadrukt dat een dergelijke redenering louter hypothetisch en speculatief is.

In het kader van artikel 9ter Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld of de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn, niet of de organisatorische overgang van medische zorg tussen twee landen zonder enige tijdelijke aanpassing kan verlopen zonder praktische moeilijkheden.

Verzoekers tonen niet aan dat het onmogelijk zou zijn om de continuïteit van de behandeling te waarborgen via voorafgaande medische planning, contact met medische instellingen in het land van herkomst of tijdelijke overbrugging van de behandeling.

Verwerende partij herinnert eraan dat de vereiste toekomstgerichte beoordeling geen absolute zekerheid vereist van ononderbroken medische zorg, maar een redelijke inschatting van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

In casu werd wel degelijk een individuele beoordeling gemaakt, rekening houdend met:

- de medische toestand van verzoeker,*
- de nood aan nierdialyse,*
- de beschikbare medische infrastructuur in Pakistan,*
- en de bestaande financierings- en ondersteuningsmechanismen.*

De stelling dat de beslissing zou berusten op louter abstracte of theoretische overwegingen mist feitelijke grondslag.

De loutere onenigheid van verzoekers met de gemaakte beoordeling volstaat niet om een schending van de formele of materiële motiveringsplicht aan te tonen.

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten:

Waar verzoeker zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet

dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in alle redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 eerste 1, 1° van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekster betwist niet dat ze niet beschikt over een geldig visum of een geldig verblijfsdocument.

Daar waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de verwerende partij meedelen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing toepassing heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

Ik citeer uit de bestreden beslissing:

“(…)”

De gemachtigde heeft toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het beroep is ongegrond.”

2.3. Beoordeling

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker ingediende aanvraag ongegrond is nu uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of *“aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 9 maart 2026. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat verzoeker lijdt aan terminaal nierlijden, chronische hepatitis B en C, diabetes mellitus type 2, gecompliceerd door retinopathie, biventriculaire hypertrofie van het hart en unilateraal pleuravocht en hiervoor actueel behandeld en opgevolgd wordt. De arts-adviseur stelt verder dat uit informatie van de MedCOI-databank kan worden geconcludeerd dat de nodige zorgen en behandeling beschikbaar zijn in het land van herkomst. Tevens wordt overwogen dat er in de voorgelegde medische documenten geen actuele contra-indicatie is aangaande arbeidsgeschiktheid geformuleerd door een arts bevoegd op dit gebied en dat verzoeker kan reizen. Ten slotte wordt er omstandig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de voor verzoeker noodzakelijk geachte medische zorgen in Pakistan.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en in het medisch advies waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken.

Verzoekende partijen voeren in het eerste middel aan dat het leven van verzoeker in gevaar is omdat er voor hem als *Ahmadiyya* moslim in Pakistan geen adequate behandeling bestaat. Zij hekelen dat er niets wordt gesteld over de effectieve toegankelijkheid tot de medische zorg voor religieuze minderheden.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had aangehaald dat hij lid is van de *Ahmadiyya* moslimgemeenschap die in Pakistan zwaar gediscrimineerd wordt. Hij merkte hierbij op dat dit de toegang tot medische zorg des te moeilijker maakt voor leden van deze gemeenschap. Tevens voegde hij bij de aanvraag persartikels over vervolging van de *Ahmadiyya* gemeenschap in Pakistan.

Evenwel blijkt noch uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, noch uit het advies van de arts-adviseur van 9 maart 2026, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat geacht dient te worden integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, dat met deze argumenten rekening werd gehouden bij de beoordeling van de materiële en de financiële toegankelijkheid van de nodige medische zorgen en opvolging. Aldus werd niet geantwoord op de duidelijke in de aanvraag aangevoerde elementen met betrekking tot de toegankelijkheid van de voor verzoeker noodzakelijke behandeling.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangenomen.

2.3.2. Het verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen.

Zij benadrukt dat *“de louter algemene verwijzing naar de situatie van Ahmadi’s in Pakistan onvoldoende is om een individuele, reële en actuele onmogelijkheid tot toegang tot medische zorgen aan te tonen”*, dat verzoekende partijen *“geen concrete elementen voorleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk en effectief zouden worden uitgesloten van medische zorgverstrekking, noch dat ziekenhuizen of medische instellingen systematisch weigeren om Ahmadi patiënten te behandelen”*, dat *“(d)e toegang tot medische zorg (...) in Pakistan niet afhankelijk (is) van religieuze registratie bij medische instellingen, maar van de beschikbaarheid van zorg en de mogelijkheid tot beroep op publieke of private financieringsmechanismen”* en dat *“(h)et argument dat de religieuze overtuiging zichtbaar zou zijn op identiteitsdocumenten, (...) op zich niet (volstaat) om te besluiten tot een systematische uitsluiting van medische zorgen, bij gebreke aan concrete en verifieerbare elementen die dergelijke praktijk in de gezondheidszorg aantonen”*. Deze overwegingen kunnen evenwel nergens in de eerste bestreden beslissing of in het medisch advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen worden teruggevonden. Dit motief is dus *a posteriori* geformuleerd en mag aldus de eerste bestreden beslissing niet schragen. De Raad kan hiermee geen rekening houden.

Waar verwerende partij ten slotte nog verwijst naar het arrest met nr. 302 075 van 22 februari 2024 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu verzoeker in het kader van zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die tot dit arrest leidde op geen enkel moment heeft aangehaald dat hij lid is van de *Ahmadiyya* moslingemeenschap die in Pakistan zwaar gediscrimineerd wordt en dat dit de toegang tot medische zorg des te moeilijker maakt voor leden van deze gemeenschap, terwijl hij dit in zijn tweede aanvraag, die heeft geleid tot de eerste bestreden beslissing en huidig beroep, wel heeft gedaan. Aldus slaagt verwerende partij er niet in om de in het verzoekschrift aangevoerde grief inzake de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te weerleggen.

2.3.3. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige tegen deze beslissing aangevoerde grieven dringt zich niet langer op.

2.3.4. Verzoekende partijen voeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die zijn afgeleverd in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker werd genomen, wordt wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker overwogen dat deze besproken werd in het medisch advies van 9 maart 2026. Uit de bespreking van het eerste middel is evenwel gebleken dat dit advies onvoldoende formeel gemotiveerd is. Bijgevolg is ook deze motivering van de tweede bestreden beslissing onwettig en verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift terecht naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de slechte gezondheid van verzoeker.

In de derde bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster werd genomen, wordt wat betreft het gezins- en familieleven van verzoekster overwogen dat deze beslissing ook geldt voor haar echtgenoot. Uit de bespreking hierboven is evenwel gebleken dat de tweede bestreden beslissing onwettig is. Bijgevolg is ook deze motivering onwettig en verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift terecht naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en hun leef- en gezinssituatie.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Door in haar nota met opmerkingen louter te citeren uit de motieven van de tweede bestreden beslissing doet verwerende partij hier geen afbreuk aan.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige tegen deze beslissingen aangevoerde grieven dringt zich niet langer op.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 maart 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN